

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžf/20/2012
Identifikačné číslo spisu:	7011200805
Dátum vydania rozhodnutia:	24.04.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:7011200805.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci žalobcu: BRSC, s.r.o., Hlavná č. 600, Streda nad Bodrogom, zastúpeného JUDr. Martinou Gombosovou, advokátkou, Moldavská cesta č. 6, Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná ul. č. 63, Banská Bystrica, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. I/221/13243-67448/2011/990447-r zo dňa 20. júna 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, č. k. 7S/93/2011 - 82 z 8. februára 2012, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k. 7S/93/2011 - 82 z 8. februára 2012, **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 7S/93/2011 - 82 z 8. februára 2012, podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. I/221/13243-67448/2011/990447-r zo dňa 20. júna 2011. Uvedeným rozhodnutím žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Kráľovský Chlmec č. 738/230/28527/10/Kaş zo dňa 16. decembra 2010, ktorým podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod. 1./ zákona č. 511/1992 Zb. nepriznal nadmerný odpočet žalobcovi za zdaňovacie obdobie október 2009 v sume 32.502,50 € a určil vlastnú daňovú povinnosť za uvedené obdobie v sume 136.936,80 €.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že z protokolu č. 738/320/27272/2010/Sze zo dňa 30. novembra 2010 vyplýva, že predmetom kontroly boli dve faktúry za október 2009, faktúra č. 2710/2009/D zo dňa 27. októbra 2009, vystavená DREVO SK, s.r.o., Veľká Bara č. 5 za dodávku pilín v množstve 1710 m³, ďalej faktúra č. 1910/2009/Tv zo dňa 19. októbra 2009, vystavená TVX SK, s.r.o., Ladmovce za dodávku drevených plotov v množstve 1390 ks.

Dôvodom neuznania odpočtu dane z vyššie uvedených dodávateľských faktúr bola skutočnosť, že žalobca neunesol dôkazné bremeno preukázateľnosti reálneho uskutočnenia deklarovaných obchodných transakcií, čím nepreukázal, že dodávatelia fakturované obchodné transakcie zrealizovali a žalobca ich prijal na uskutočnenie svojich zdaniteľných plnení, čím nebol preukázaný vznik daňovej povinnosti u dodávateľov žalobcu podľa § 19 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“). V žiadnom prípade nebolo preukázané splnenie základnej podmienky vzniku práva na odpočet dane podľa § 49 ods. 1 a 2 zákona o DPH, preto žalobcovi nevznikol nárok na odpočet dane v celkovej výške 169.439,30 €.

Žalobca skutočný nákup tovaru od už uvedených dodávateľov DREVO SK, s.r.o. a TVX SK, s.r.o. preukazoval iba dodávateľskými faktúrami a pokladničnými dokladmi, pričom všetky faktúry ako aj pokladničné doklady vystavoval J., ktorý bol konateľom žalobcu, ako aj dodávateľských obchodných spoločností. Reálne uskutočnenie nákupov drevených pilín a drevených plotov žalobca nepreukázal žiadnymi dôkazmi, ktoré by preukazovali existenciu jeho režijných nákladov za dodávku elektrickej energie, vodné, stočné, nákladov na výkon prác cudzími zamestnancami, žalobca nemal žiadnych vlastných zamestnancov, nemal žiadne prostriedky.

Z vyššie uvedeného podľa názoru krajského súdu vyplýva, že žalobca nemal vytvorený predpoklad ekonomickej činnosti žalobcu tak, ako to deklaroval v podanom daňovom priznaní k dani z pridanej hodnoty.

V rovnakom rozsahu nebola preukázaná ani existencia predpokladov v ekonomickej činnosti u dodávateľských obchodných spoločností DREVO SK, s.r.o. a TVX SK, s.r.o., ktoré podľa podania žalobcu zo dňa 22. februára 2010 pripojeného k odvolaniu žalobcu, mali komodity, ktoré boli predmetom dodávateľských faktúr.

Krajský súd preto s poukazom na ust. § 250j ods. 1 OSP žalobu zamietol.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal prostredníctvom právneho zástupcu, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vrátil mu vec na nové konanie a rozhodnutie, nakoľko podľa jeho názoru súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ OSP), ako aj rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP).

Žalobca uviedol, že nadobudol vlastnícke právo k tovaru - hnutelnej veci, v súlade s príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka, jeho prevzatím od predávajúceho. Žalobca nemal žiadne náklady s prepravou tovaru, nakoľko dopravu tovaru zabezpečoval predávajúci a táto doprava už bola zahrnutá v kúpnej cene tovaru. Ide o bežný spôsob dojednania bežných obchodných podmienok, ktoré sú upravené aj v Obchodnom zákonníku. Správca dane a v konečnom dôsledku ani súd však nevzal do úvahy žiadnu inú možnú alternatívu vo vzťahu k dodaniu tovaru a v podstate dospeli k rovnakému, ničím nepodloženému záveru, že pokiaľ žalobca nepredložil žiadne dôkazy o tom, že tovar bol doručený (pričom žalobca sa domnieva, že sa malo jednať s najväčšou pravdepodobnosťou o faktúry, z ktorých by bolo zrejmé, že dopravu za tovar si účtoval dodávateľ alebo si žalobca ako odberateľ dopravu zabezpečil vo vlastnej réžii alebo prostredníctvom ďalšieho subjektu), tento tovar reálne dodaný byť nemohol. Žalobca má za to, že i z tohto dôvodu súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Pokiaľ ide o žalobnú námietku v súvislosti s odvedením dane u dodávateľov žalobcu z deklarovaných obchodných transakcií, súd uviedol, že dodávatelia DREVO SK, s.r.o. a TVX SK, s.r.o. za všetky zdaňovacie obdobia roku 2009 vykazovali vo svojich daňových priznaniach na dani z pridanej hodnoty nadmerné odpočty, ktoré si nárokovali vrátiť zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky. Žalobca má za to, že medzi týmito dvoma skutočnosťami nie je žiadna príčinná súvislosť. Obchodné spoločnosti DREVO SK, s.r.o. a TVX SK, s.r.o. realizovali výlučne svoje zákonom deklarované právo na vrátenie prostriedkov zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky, nakoľko na ich vrátenie spĺňali zákonom stanovené podmienky, kde okrem splnenia iných podmienok vykázali vo svojich daňových priznaniach

nadmerné odpočty na dani z pridanej hodnoty. Na námietku súdu, že ani v jednom zdaňovacom období roku 2009 nevykázali vo svojich daňových priznaniach vlastné daňové povinnosti, ktoré by boli povinní odvieť do štátneho rozpočtu Slovenskej republiky si žalobca dovoľuje uviesť, že žiadny zákon neukladá povinnosť daňovému subjektu vykazovať vo svojich daňových priznaniach vlastné daňové povinnosti, ani povinnosť daňového subjektu vykázat vlastnú daňovú povinnosť za určité obdobie či opakovane a rovnako žiadny zákon nepodmieňuje priznanie nadmerného odpočtu na dani z pridanej hodnoty správcom dane predchádzajúcou „históriou“ daňového subjektu a skutočnosťou, či v minulosti vykazoval alebo nevykazoval vo svojich daňových priznaniach vlastné daňové povinnosti. Správca dane a ani súd nevzali do úvahy fakt, že žalobca ako daňový subjekt sa mohol dostať do účtovnej straty napr. odpismi nadobudnutého majetku a takáto účtovná strata neodráža skutočný stav efektivity podnikania žalobcu.

Žalobca namietal, že súd neuviedol, na základe akých skutočností dospel k záveru, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno a nesplnil zákonné podmienky uvedené v § 49 zákona o DPH, preto aj na základe tejto skutočnosti žalobca má za to, že prvostupňový súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil. Naviac záver súdu, že by žalobca ako daňový subjekt mal vystaviť odberateľskú faktúru a túto odovzdal odberateľovi bez toho, aby dodal fakturovaný tovar a následne si mal odberateľ uplatniť odpočet dane z tejto faktúry, je neopodstatnený a ničím nepodložený fakt a teda ak týmto faktom (okrem ďalších faktov, ktoré súd uviedol) súd odôvodnil svoje rozhodnutie, žalobca má za to, že toto rozhodnutie nemožno v žiadnom prípade považovať za riadne odôvodnené, nakoľko ide o ničím nepodloženú domnienku súdu.

Žalobca má za to, že v jeho prípade nedošlo k porušeniu ust. § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH, pretože ako platiteľ využil svoje oprávnenie odpočítat daň, nakoľko bola voči nemu daň uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané a tieto boli určené na použitie na dodávky tovarov a služieb. Súd sám skonštatoval v odôvodnení svojho rozhodnutia na str. 6, že jednotlivé obchodné spoločnosti mali medzi sebou uzatvorené i zmluvy, na základe ktorých si poskytovali vzájomne služby a realizovali výkon svojej podnikateľskej činnosti, ale žiadnym spôsobom neodôvodnil a neuviedol, ako dospel k záveru, že takéto zmluvy síce uzavreté boli, ale na základe nich sa reálne obchodné vzťahy neuskutočňovali. Pokiaľ mal súd za preukázané, že reálne obchodné vzťahy sa na základe týchto zmlúv medzi týmito podnikateľskými subjektmi neuskutočňovali, mal podľa mienky žalobcu uviesť, na základe akých vykonaných dôkazov dospel k takémuto záveru.

Súd sa nevysporiadal ani s námietkou žalobcu k podanej žalobe ohľadne zaťaženia konateľa spoločnosti BRSC, s.r.o., ku ktorej uviedol, že ju považuje za právne irelevantnú, ale toto svoje tvrdenie žiadnym spôsobom neodôvodnil a neuviedol, na akom základe mal túto skutočnosť za preukázanú.

Súd sa stotožnil so žalovaným aj vo vzťahu k jeho tvrdeniu, že žalobca a ani podnikateľské subjekty, s ktorými obchodoval, nemali vytvorený predpoklad ekonomickej činnosti tak, ako to deklarovali v podanom daňovom priznaní k dani z pridanej hodnoty, pričom sa rovnako ako žalovaný odvolával na personálne prepojenie medzi žalobcom a podnikateľskými subjektmi, s ktorými obchodoval a na absenciu režijných nákladov.

Žalobca opätovne zdôraznil fakt, že skutočnosť, že medzi spoločnosťami existuje personálne prepojenie, nie je sama osebe spôsobilá mať výpovednú hodnotu vo vzťahu k uskutočneniu/neuskutočneniu akéhokoľvek plnenia. Argumentovať personálnou účasťou akejkoľvek osoby v akejkoľvek spoločnosti - spoločnostiach nie je možné dávať do priamej ani nepriamej súvislosti s uskutočnením zdaniteľného plnenia, pretože toto je preukázateľné len z iných skutočností.

Vo vzťahu k námietke, že žalobca nepreukázal existenciu režijných nákladov, sa žalobca odvolal práve na jeho personálne prepojenie s podnikateľskými subjektmi, s ktorými obchodoval, na ktoré opakovane poukazoval v konaní nielen žalovaný ale i súd v odôvodnení svojho rozhodnutia. Ako je zrejmé nielen z dôkazov predložených žalobcom, ale i z výkonu daňovej kontroly žalovaným, ktorá predchádzala vydaniu rozhodnutia, ktorého zrušenia sa žalobca domáha, tieto podnikateľské subjekty v podstate fungovali vo forme blízkej holdingu, ktorý spojuje výhody veľkých podnikov (napr. ekonomickú silu,

kapacitné možnosti, významnejšie postavenie na trhu) s výhodami podnikov menších jednotiek holdingu (napr. pružnosti). Skutočnosť, že daňový subjekt neúčtuje o režijných nákladoch (vodné, stočné, spotreba elektrickej energie), neznamená automaticky, že by tento daňový subjekt žiadnu činnosť reálne nevykonával a nemal vytvorené reálne podmienky na uskutočňovanie zdaniteľných obchodov. Keďže p. J. riadil ako štatutárny zástupca niekoľko spoločností, nebolo v tomto prípade účelné, aby každá z týchto spoločností bola osobitne odberateľom telekomunikačných služieb, energie, vody a plynu, prípadne ďalších služieb, ktoré obvykle využívajú podnikateľské subjekty pri svojej podnikateľskej činnosti. Nie je zákonom zakázané, aby jeden podnikateľský subjekt využíval so súhlasom ďalšieho podnikateľského subjektu služby telekomunikačných operátorov, energiu, vodu či plyn, za ktoré platí ako odberateľ podnikateľský subjekt odlišný od daňového subjektu, obzvlášť, ak sú personálne prepojené. Žalovanému je dôverne známa skutočnosť z priebehu výkonu daňovej kontroly u žalobcu a daňových subjektov personálne prepojených so žalobcom, že žalobca využíval na realizáciu svojej podnikateľskej činnosti personálne kapacity obchodnej spoločnosti JOMADO, s.r.o., že mal na výkon svojej podnikateľskej činnosti prenajaté skladové priestory od obchodnej spoločnosti DREVO SK, s.r.o. a na prekládku objemnejšieho tovaru využíval služby obchodnej spoločnosti NAFT - SM Gastro Slovakia, s.r.o., ktorá vlastnila stroj MANITOU a obdobne to fungovalo aj u ostatných spoločností personálne prepojených so žalobcom, no tento fakt žalovaný úmyselne opomenul a nevysporiadal sa s ním ani súd v odôvodnení svojho rozhodnutia. Z faktu, že si žalobca neúčtoval prevádzkovú réžiu a nemal zamestnancov, prípadne, že nemal vlastné skladovacie priestory, nie je možné teda automaticky vyvodiť, že uskutočnené zdaniteľné obchody boli nereálne.

Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia žiadnym spôsobom nevysporiadal ani s námietkou žalobcu, že zo strany žalovaného sa jednalo o neodôvodnené a z toho dôvodu nespreskúmateľné rozhodnutie.

K znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty neoddeliteľne patrí podľa mienky žalobcu i princíp právnej istoty (čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, napr. PL. ÚS 36/95), ktorého neopomenuteľnou súčasťou je predvídateľnosť práva. Súčasťou uvedeného princípu je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (napr. m. m. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99), teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované.

Za diskriminačný možno považovať taký postup, ktorý rovnaké alebo analogické situácie rieši odlišným spôsobom, pričom ho nemožno objektívne a rozumne odôvodniť (m. m. PL. ÚS 21/00 a PL. ÚS 6/04). Žalobca má za to, že v danom prípade došlo zo strany Krajského súdu v Košiciach i k porušeniu princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, a tým k porušeniu zásady právnej istoty.

Žalobca v tejto súvislosti poukázal na rozsudok zo dňa 12. januára 2011, sp. zn. 7S/13934/2010, kde v právnej veci žalobcu, obchodnej spoločnosti SHEN TIAN, s.r.o. so sídlom M. R. Štefánika 1256/22, 075 01 Trebišov, proti Daňovému riaditeľstvu SR ako žalovanému, ten istý senát Krajského súdu v Košiciach ako v prípade rozhodnutia, ktoré žalobca napáda týmto odvolaním, rozhodol a vyhovel žalobcovi v celom rozsahu a podľa § 250j ods. 2 písm. d/ OSP zrušil rozhodnutie žalovaného č. I/221/8986-95875/2010/990395-r zo dňa 30. augusta 2010 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Žalobca zdôraznil, že sa jednalo o skutkovo totožnú vec, kde si obchodná spoločnosť SHEN TIAN, s.r.o. ako žalobca uplatňoval odpočítanie dane z dvoch faktúr od dvoch dodávateľov, pričom sa jednalo o spoločnosti, ktoré boli personálne prepojené s osobou p. J. (vrátane žalobcu).

Krajský súd v Košiciach a dokonca jeho senát v rovnakom personálnom obsadení rozhodol teda odlišným spôsobom ako v prípade skutkovo i právne obdobnej veci bez toho, aby v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol argumenty, pre ktoré by bola v danej veci žalobcovi právu poskytnutá odlišná ochrana, než v inom označenom konaní, kde sa rovnako jednalo o spoločnosť, ktorá je personálne

prepojená s osobou p. J.

Žalovaný k odvolaniu žalobcu uviedol, že žalobca zotrval v podstate na námietkach, s ktorými sa žalovaný vysporiadal v odôvodnení žalovaného rozhodnutia a vo vyjadrení k žalobe predloženom súdu spolu so správnym spisom. Žalovaný sa stotožnil so závermi odvolaním napadnutého rozsudku krajského súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 24. apríla 2013 podľa § 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Podľa § 19 ods. 1 zákona o DPH daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník. Pri prevode alebo prechode nehnuteľnosti je dňom dodania deň odovzdania nehnuteľnosti do užívania, ak je tento deň skorší ako deň zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností. Pri dodaní stavby na základe zmluvy o dielo alebo inej obdobnej zmluvy je dňom dodania deň odovzdania stavby. Pri dodaní tovaru podľa § 8 ods. 1 písm. c/ je dňom dodania tovaru deň odovzdania tovaru nájomcovi.

Podľa ods. 2 daňová povinnosť vzniká dňom dodania služby.

Podľa § 49 ods. 1 právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa ods. 2 písm. a/ platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 29 ods. 1 zákona o správe daní dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Podľa ods. 2 správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa ods. 8 daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcou dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Vzhľadom na obsah a rozsah odvolania a jeho špecifikáciu sa odvolací súd pri preskúmaní rozsudku krajského súdu sústredil len na tú jeho časť, ktorá sa týkala vyhodnotenia dôkazu - preukázateľnosť reálneho uskutočnenia deklarovaných obchodných transakcií spoločnosťami DREVO SK, s.r.o., a TVX SK, s.r.o., nakoľko práve na základe faktúr vystavených uvedenými spoločnosťami žalobca uplatnil právo na odpočet DPH.

Z dikcie § 49 ods. 2 zákona o DPH jednoznačne vyplývajú podmienky, za akých si žalobca môže odpočítať DPH, pričom základná podmienka je, aby išlo o tovary, resp. služby, ktoré mu naozaj boli dodané konkrétnym platiteľom DPH. Úlohou správcu dane pri posudzovaní opodstatnenosti uplatnených nárokov na odpočítanie DPH je vychádzať nielen z daňových dokladov predložených platiteľom, ale aj zo zistení, či predloženým dokladom neabsentuje materiálny podklad.

Žalobcom deklarované zdaniteľné obchody sa uskutočňovali medzi spoločnosťami, ktoré boli prepojené osobou p. J. v postavení konateľa i spoločníka v spoločnostiach DREVO SK, s.r.o., TVX SK, s.r.o. i spoločnosti BRSC, s.r.o. (žalobca). Z ďalších zistení kontrol vykonaných v spoločnostiach, ktoré riadi jedna a tá istá osoba - J. - vyplynulo, že tovar fakturovaný spornými faktúrami, sa pohyboval v reťazci ďalších spoločností, kde je konateľom a spoločníkom tá istá osoba - J.. Nespornou skutočnosťou je, že J. T. je spoločníkom a konateľom v niekoľko desiatok obchodných spoločností, ktoré uskutočňujú medzi sebou ako platitelia dane z pridanej hodnoty zdaniteľné obchody. Konateľ žalobcu konal i za ďalšie obchodné spoločnosti ako konateľ, vykonával v týchto spoločnostiach aj všetky činnosti súvisiace s obchodno-ekonomickými a organizačno-výrobnými aktivitami týchto spoločností, nákupné i predajné ceny stanovoval sám, pričom predajné ceny boli podľa názoru žalovaného oproti cenám nákupným vysoko podhodnotené, čím sa žalobca vedome dostáva do straty. J., podľa jeho vlastného vyjadrenia, bol v celom reťazci svojich obchodných spoločností nezastupiteľný, ku všetkým preverovaným skutočnostiam mohol iba on podať vyjadrenia a predkladať dôkazné prostriedky ku kontrole. Uvedené skutočnosti spochybňujú reálne uskutočnenie žalobcom deklarovaných obchodov, vedú k záveru, že i v tomto prípade šlo o reťazec viacerých spoločností deklarujúcich nereálne zdaniteľné obchody, s cieľom získania finančnej výhody - odčerpania nadmerných odpočtov v jednotlivých spoločnostiach.

Žalobca nepredložil žiadne relevantné dôkazy preukazujúce skutočný nákup tovaru tak, ako to deklaroval predloženými dodávateľskými faktúrami. Dodávateľské a odberateľské zmluvy medzi spoločnosťami, v ktorých bol konateľom J. uzatváral „sám so sebou ústne“, platbu za tovar, ktorá prebehala vždy v hotovosti „platil sám sebe“; tovar, ktorý bol deklarovaný na faktúrach neopustil sklady spoločnosti, zmenil iba vlastníka - t. j. k zmene vlastníka došlo len v rámci spoločností, kde bol konateľom príp. splnomocneným zástupcom p. J., konateľ spoločnosti nedoložil zamestnancom správcu dane relevantné dôkazy o tom, že sa obchod deklarovaný faktúrami uskutočnil, že tovar reálne nadobudol, že prišlo k fyzickému dodaniu tovaru a tým aj k nadobudnutiu práva nakladať s tovarom ako vlastníkom. V účtovníctve žalobcu nie sú zaúčtované ani zaevidované žiadne režijné náklady a žiadne doklady o preprave. Žalobca neeviduje v účtovníctve žiaden hmotný investičný majetok, žiadne dopravné prostriedky (ani vlastné, ani prenájaté) a nezamestnáva žiadnych zamestnancov. Na základe uvedených skutočností aj podľa názoru odvolacieho súdu žalobca nepreukázal reálne uskutočnenie zdaniteľných obchodov a dodanie tovaru v tuzemsku tak, ako sú deklarované na dokladoch predložených ku kontrole, zdaniteľné obchody neboli reálne uskutočnené; reálna ekonomická činnosť nebola spoločnosťou vykonávaná tak, ako ju deklaroval žalobca, čím nebol zo strany žalobcu preukázaný vznik daňovej povinnosti u dodávateľa žalobcu v zmysle ust. § 19 ods. 1 zákona o DPH, t.j. nebolo preukázané splnenie základnej podmienky vzniku práva na odpočítanie dane v ust. § 49 ods. 1 zákona o DPH.

Odvolací súd sa stotožnil s preskúmaným rozhodnutím krajského súdu v celom rozsahu a na jeho doplnenie považuje okrem vyššie uvedeného za potrebné uviesť, že žalobca nepredložil jediný dôkaz, ktorý by preukazoval reálne uskutočnenie zdaniteľných obchodov a dodanie tovaru v tuzemsku, tak ako boli deklarované na dokladoch predložených ku kontrole.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe. V súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov, tak ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí. Nie je preto opodstatnená námietka žalobcu, že zo strany žalovaného sa jednalo o neodôvodnené a z toho dôvodu nepreskúmateľné rozhodnutie. V tejto súvislosti nie je opodstatnená ani námietka žalobcu, že došlo k porušeniu princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, a tým k porušeniu zásady právnej istoty, keďže totožný senát krajského súdu rozhodol v skutkovo i právne obdobnej veci odlišným spôsobom bez toho, aby v odôvodnení uviedol argumenty pre odlišný spôsob rozhodnutia. Krajský súd v danom prípade posudzoval totiž iné rozhodnutie žalovaného, týkajúce sa iného daňového subjektu, i keď sa jednalo, tak ako to konštatoval žalobca, o spoločnosť, ktorá je personálne prepojená s osobou J., pričom navyše v danom prípade nešlo

o meritorne ale o procesné rozhodnutie.

Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutočného stavu.

Preto ak krajský súd dospel k právnomu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmanými rozhodnutiami žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými relevantnými námietkami žalobcu.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu, neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli vo veľkej časti totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Košiciach ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP a účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobca v konaní nebol úspešný, a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.